

Сотні років університети вважалися елітними закладами і переважно були орієнтовані на освічену міську молодь із забезпечених родин. Стрімке зростання кількості «нетрадиційних» студентів та розвиток інформаційно-комунікаційних технологій наприкінці ХХ століття призвели до необхідності запровадження програм онлайн, відкритого та дистанційного навчання, які повинні забезпечити гнучкість освітнього процесу. Проте ще до недавнього часу надання освітніх послуг через Інтернет було лише ознакою бажання університетів йти у ногу із часом, але аж ніяк не стратегією формування, збереження та поширення знань. Більше того, традиційні університети часто сприймали онлайн-освіту як загрозу їхньому існуванню.

Пандемія COVID-19 дала можливість науковцям, викладачам, студентам, політикам та суспільству в цілому краще усвідомити вразливість та недоліки сучасної системи вищої освіти, яка є відповіддю на виклики промислової революції ХVIII – ХІХ століть. Це змушує всіх оперативніше переглядати глибоко вкорінені у нашій свідомості уявлення про те коли, де і як провадити освітню діяльність, про місце і роль університетів в сучасному світі, про збереження глибини взаємодії між викладачами та студентами, щоб уникнути зниження якості освіти тощо.

Сьогодні провідні світові платформи для організації і проведення відеоконференцій, вебінарів та інших онлайн заходів (Zoom, MS Teams, Google Meet, WebEx), а також провайдери масових відкритих онлайн курсів (Coursera, edX, Prometheus) простягнули традиційним закладам вищої освіти руку допомоги та діляться своїми потужностями і досвідом у виборі технологій та розробці контенту.

Масовий перехід на дистанційне навчання покликаний врятувати освітню галузь від катастрофи. В той же час, необхідно чітко усвідомлювати, що це лише перший крок на довгому та складному шляху до запровадження повноцінної онлайн-освіти, яка вимагає від здобувачів високого рівня цифрової грамотності та особистої відповідальності.

Можна з упевненістю сказати, що співпраця між університетами та компаніями, які займаються онлайн-освітою та розвитком інформаційно-комунікаційних технологій продовжиться і після пандемії. Тож цілком прогнозовано, що в майбутньому може з'явитися новий тип освітньої моделі. В той же час формування нової моделі університету не повинно відбуватися в умовах повного заперечення традиційних систем вищої освіти. Університет майбутнього має зберігати академічні традиції попередніх епох та враховувати нові підходи до освіти, продиктовані змінами сьогодення. Вони мають доповнювати один одного і служити студентам, викладачам та науковцям у будь-який час і в будь-якому місці, а також відповідати на нові глобальні виклики.

Примітка: науковий керівний – д.ф.н., проф. Бойко Анжела Іванівна.

COACHING IN SOLVING SOCIO-PSYCHOLOGICAL PROBLEMS OF HIGHER EDUCATION STUDENTS

Olena Budiakova

Candidate of Economics, Senior Lecturer

Kyiv National University of Technology and Design,

bud1971@ukr.net

In a typical economic model of higher education, it is assumed that students know how to behave. We assume that they know how to learn, how to set priorities and how to plan. However, given what we know about the pace of stable levels of education in higher education, this is an assumption that should be questioned. In all sectors of higher education, more needs to be done to

increase students' persistence in learning. Foreign literature and research in economics, education, and sociology suggest that student coaching may be a way to help students succeed in higher education.

Success in higher education often depends on attendance. One of the theories why students do not graduate is that they lack key information on how to be successful with the knowledge gained in higher education. Data from an experiment conducted in American higher education institutions proves the effectiveness of individual coaching classes.

The focus on successful completion is not new; Universities have long experienced low levels of graduation and are actively seeking strategies to increase perseverance and graduation. One such focus on coaching has been the use of mentors and coaches to promote perseverance and graduate students.

The use of coach advisors is a well-established practice in higher education institutions. Work on social and academic factors used to predict expulsions. recent research focusing on institutional factors that may increase deduction deductions highlights how personalized support and counseling can bridge students' information gaps and help students complete tasks they cannot complete.

Students are randomly assigned to a certain «coach». The goal of the coach is to promote perseverance and excellence by helping students find ways to overcome both academic and «real» barriers and identify strategies for success.

Coaches are in regular contact with their students, and in some cases have access to curricula, transcripts, and additional information about student performance and participation in certain courses. The company uses this additional information in a set of forecasting algorithms that assess the condition of each student in order to address them in the right questions at the right time. Classes between coaches and students pursue both individual goals and those that are focused on success at the university.

Coaching is traditionally associated with sports. Every senior athlete has a coach. In the last few years, coaching has become applicable in any field, in business and in all aspects of life, as well as in sports. It is now perfectly normal for someone to see a coach who will help them achieve their goals in life and work. The effectiveness and impact of coaching as a tool for improving competencies in education can be studied on the examples of other countries [1, p. 92].

It was believed that with the help of training, the future specialist should gain theoretical knowledge, the ability to solve problems based on this knowledge and the ability to solve these problems quickly. This approach has paid off in a static industrial society, but in today's fourth post-industrial digital revolution, the current processes of forming the foundations of a society with innovation, the digital economy focuses on human capital development, making it the most important factor in social progress [2, p. 235].

In this regard, students familiar with the practice of coaching, use it to address various issues, develop the ability to see and use all available opportunities and resources, and even create them, accurately identify, anticipate trends and find the optimal course of action that allows with minimal effort to achieve maximum results. They are clearly focused on achieving results and striving for success – these are the fundamental principles of coaching – a tool aimed at achieving goals, building a positive experience and revealing human capital.

In an era when higher education institutions are paying more and more attention to the development of competencies, foreign experience provides strong evidence that coaching higher education institutions is one of the strategies that can improve the level of motivation to learn.

Today, to bring the practical application of the coaching method to the world of theory, the symbol of which is higher education institutions, is an opportunity to unite two worlds that interact with each other. But these two worlds are not always in harmony and interaction.

Reference

1. Будякова О.Ю. Зарубіжний досвід прогнозування попиту ринку праці в контексті розвитку вищої освіти / О. Будякова, Н. Заріцька // Вісник КНУТД. Спецвипуск. – Київ: КНУТД, 2018. – С. 86-98.
2. Mykola Denysenko, Olena Budiakova MODERN STRATEGIES PERSONNEL MANAGEMENT IN THE EPOCH OF THE DIGITAL ECONOMY Digital economy and digital society: Series of monographs Faculty of Architecture, Civil Engineering and Applied Arts Katowice School of Technology Monograph 22. – Wydawnictwo Katowicach, 2019. – 339 с. – С. 234-242. http://www.wydawnictwo.wst.pl/oferta_wydawnicza_oraz_zakup_publicacji/wydawnictwa/

ПРОБЛЕМА ПСИХОЛОГІЧНОГО КОМФОРТУ СТУДЕНТІВ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Баніт Ольга

магістрантка 1 курсу

кафедри масової і міжнародної комунікації

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара,

ol2234ga@meta.ua

Дистанційне навчання вже давно розглядається педагогами як перспективний та ефективний спосіб навчання, який дозволяє забезпечити велику кількість населення якісною освітою навіть на значній відстані та за умови суміщення з іншими видами діяльності, наприклад, роботою за фахом. При цьому специфічною рисою дистанційного навчання, яка в першу чергу відрізняє його від класичного аудиторного, є його технічна опосередкованість. Ця особливість вимагає іншого підходу до організації навчання з урахуванням не лише фізичного, а й психологічного аспекту, зокрема, аспекту психологічної комфортності навчального середовища.

Під психологічною комфортністю М.Л. Смульсон, Ю.І. Машбиць, М.І. Жалдак та ін. (2012) пропонують розуміти умови фізичної зручності навчального процесу та задоволення базових психологічних потреб студента. Дослідник пропонує розглядати її як внутрішній чинник ефективної навчальної діяльності, який безпосередньо стосується діалогової взаємодії.

Ця вимога ґрунтується на розумінні того, що взаємодія студента та викладача за умов дистанційного навчання має не безпосередній, а опосередкований характер, і засобом опосередкування є так званий людино-машинний інтерфейс. Разом з тим, основним завданням людино-машинного інтерфейсу, так само, як і викладача під час занять в аудиторії, є забезпечення ефективності навчання.

Дослідники з Британського відкритого університету (Smulson, 2008) провели дослідження, за результатами якого встановили вимоги студентів до спілкування з викладачами під час дистанційного навчання: ввічливе поведіння та повага; дружня поведінка викладача та демонстрація, що він на боці студента; об'єктивне оцінювання та обґрунтування тієї чи іншої оцінки; розуміння студентом свого прогресу; відсутність грубощів та зверхності; об'єктивні, змістовні та доброзичливі коментарі, конструктивні поради – інструкції з виконання завдань, посилання на конкретні курси та місця, в яких є те, що студент пропустив або не зрозумів), стимули до розвитку, наявність швидкого зворотного зв'язку.

Перераховані характеристики є запорукою ефективності не лише дистанційного, а й традиційного аудиторного навчання. Разом з тим, вони відповідають основній вимозі до ефективного навчання – психологічній комфортності, яка забезпечує позитивний настрій, сприйняття, розуміння і засвоєння нових знань, підвищує мотивацію студентів.